

Gorján Ferenc

- Debreceni Vízmű Zrt.

KREITNER KRISZTINA
a MaViz PR- és
marketingmenedzsere

kreitner.krisztina@maviz.org

Kedves Olvasók, kedves Vízművesek!

Újra jelentkezem, és bár volt egy kis kihagyás a portrékat illetően, szerencsére beindultak a rendezvények, és végre megint lehetőségünk adódott arra, hogy személyesen is találkozzunk egymással. Azt

hiszem, ez úgy kellett mindannyiunknak, mint egy falat kenyér. Éreztem minden rendezvényen a jó energiákat, tényleg láttam az arcokon és a szemekben az őszinte örömet, hogy VÉGRE újra együtt lehetünk!

A mostani portré vendégére mondhatnám, hogy új arc, azonban ez nem igaz. Lehet, hogy a mostani pozíciójában új, de amúgy igazi vérbeli vízműves. Gorján Ferenc, a Debreceni Vízmű Zrt. vezérigazgatója 2020. július 1-jétől lett kinevezve, és nem kertelek, próbáltam már hónapokkal ezelőtt is megkérni, hogy beszéljünk, de nem állt kötélnek. Most azonban azt mondta, hogy jó, legyen, úgyhogy örömmel vágtam bele a felkészülésbe és a beszélgetésbe. Szerintem egy igazán lendületes és szerethető beszélgetés született, bízom benne, hogy önök is örömmel fogják majd olvasni. Kellemes időöltést kívánok hozzá!

KREITNER KRISZTINA: Kedves Ferenc! Először is tényleg, őszintén köszönöm, hogy elfogadtad a felkérést, nagyon örülök, hogy végre így beszélgethetünk. Remélem, többen meg fognak ismerni az interjúm keresztül, hiszen valahol ez neked egy bemutatkozó beszélgetés is. Ahogy már jeleztem, 2020. 07. 01-től vagy vezérigazgató. Szívből gratulálok, és hát – mosolyogva mondom – te vagy a legfiatalabb vezérigazgató az ágazatban. Milyen érzés ez neked?

GORJÁN FERENC: Kedves Kriszta, kedves Olvasók! Köszönöm a lehetőséget! Akkor sorban haladnék az érintett kérdésekkel. Nem álltam kötélnek, mert úgy éreztem, hogy

előbb le kell tegyek valamit az asztalra, megismernem az új szerepkört és ami ezzel jár, azóta azonban eltelt másfél év. Köszönöm a gratulációt! Hogy milyen érzés a legfiatalabb vezérnek lenni? Őszintén szólva a legfiatalabb jelző sok beosztásnál végigkísért már. Nem társul hozzá sem pozitív, sem negatív érzés. Az viszont nagyon megtisztelő, hogy erre a feladatra engem választottak.

Ha végignézem az életutad, akkor korán kezdődött az elköteleződés, 15 évesen vízügyi szakközépiskola, ott egy elég sikeres tanulmányi verseny, ahonnan egyenes út vezetett a DRV-hez. Ez nagyon menő szerintem... Valójában ez a véletlen műve.

Erre szoktam én mondani, hogy valójában véletlenek nincsenek.

A Dráva-parton nőtem fel, és imádtam, imádom a vizet, de katonai gimnáziumba szerettem volna menni, majd pedig erdésznek. Harmadik helyen is meg kellett jelölni valamit, az volt a barcsi Dráva Völgye Középiskola (DVK) vízgazdálkodási tagozata. Azt sem tudtam, mi ez. Édesapámat kérdeztem, és ő bölcsen azt mondta: „Én sem tudom teljesen, de két dolog biztos: egyik, hogy a vízre mindig szükség lesz, hiszen ha sok van, az a baj, ha kevés, akkor az, és emiatt mindig kell majd olyan

ember, aki ezt érti; a második dolog pedig az iskola. Akiket ismerek és oda jártak, azok mind rendes, tisztességes emberek.” Az élet pedig úgy hozta, hogy oda nyertem felvételt.

Aztán megszerettem, elkezdett érdekelni, de ott is inkább először a területi vízgazdálkodás érdekelt, aztán minden, ami víz. Ehhez kellett az iskola és az általa képviselt értékrend. Mai napig vallom, hogy hivatást kaptunk, nem csak szakmát. Érdekes, hogy generációktól függetlenül minden volt DVK-s diákban van egy szoros értékrendi kapcsolat. Sokat köszönhetek az ottaniaknak.

Aztán még az érettségi évében jelentkeztem egyetemre is, építőmérnöknek. Fel is vettek, de a teljesség és a biztonság miatt ott maradtam ötödéven megszerezni a technikai képesítést, ezért rögtön kértem is egy év halasztást.

Minden évben az ötödéveseknek megrendezik az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyt, ahol a barcsiak általában nyernek. Nekem is

sikerült a döntőbe jutnom, ahol első és harmadik helyezést értem el. Az eredményhirdetésekor lépett hozzám egy DRV-s, hogy gratuláljon, és közölte, hogy ilyen embereket keresnek, csak mérnökben, és ösztöndíjat ajánlott, amelyet elfogadtam.

Azta! Picit azért olyan mesébe illő ez az egész, de nyilván semmi sem így lett volna, ha nem teszel bele energiát. De aztán ha megyünk sorban, 2008-ban, az egyetem után indult a DRV-s karriered, ahol végigjártad a ranglétrát. Ahogy elnézem, nincs sok olyan beosztás, amihez ne lett volna közd...

A szabály az volt, hogy államvizgát követően 30 napon belül munkára kellett jelentkezni. Azt gondoltam, hogy majd az otthonom környékén leszek valami, például művezető, de Siófok volt az ajánlat, és mint később kiderült, ez egy hosszú, kemény tanulással járó vándorlás kezdete volt.

Itt sokat tudnék anekdotázni. A lényeg, hogy másfél évig 3 hét és 3 hónap közötti időszakokban körbe kellett járnom a DRV-t. Szó szerint vízművekben és szennyvíztisztítóban laktam. Akkor ez nehéz volt, de óriási iskola is, hiszen megismertem minden vízellátó és szennyvízelvezető rendszert, fel kellett mérnem, meg kellett tanulnom, hogy miként működnek, szinte mindenkit megismertem személyesen a vízműnél. Rengeteget tanultam. A munkaköröm egyébként itt diszpécser volt, és fizikai állomány. Ezt követően neveztek ki az üzemirányító központ élére, ahol az üzemirányítás mellett más érdekes dolgokkal is foglalkozhattam. Nagy kedvencem a vízellátó rendszerek matematikai modellezése, a hidraulikai feladatok és a vízvesztés-csökkentés, mely azóta is kísér, bárhová megyek. Ebben az időszakban szereztem meg a BME vízellátás-csatornázás szakmérnöki diplomáját, aminek a vége egybeesett egy szervezetfejlesztéssel, így kaptam megbízást 2014-ben a Keszthelyi Üzemzetőségi üzemzetőségi munkakörének betöltésére. Így a változatosság kedvéért Keszthelyre kellett költözni. Nagyon szerettem. 56 település vízellátása, 3 regionális vízműrendszer, a DRV legnagyobb vízbázisa tartozott hozzám nagyon változatos kihívásokkal. Itt ismét iskolapadba ültem, mert láttam, hogy ha hatékony és eredményes akarok lenni, akkor megkerülhetetlen a gazdasági diploma. Aztán 2016-ban egy újabb átszervezés volt, és máris Siófokon találtam magam, a Műszaki Üzemviteli Osztályon, ahol előbb műszaki szolgáltatási vezető, majd osztályvezető lettem. Ez rendkívül komplex feladatkör, hiszen ezen az egy osztályon összpontosult a termelési főmérnök műsza-

ki törzskara (műszaki előkészítések és elemzések, tervvéleményezések, diszpécserközpont, energetika, térinformatika stb.).

Hát... ilyenkor azért automatikusan felmerül a kérdés, hogy ki segített? Ki volt melletted? Mentorod, mentoraid voltak? Vannak?

Az alapokat, a hozzáállást és az értékrendet természetesen én is otthonról hoztam, a szüleimtől. Mentorom így kinevezve nem volt. Viszont a teljes DRV-s pályám során ott volt Csértán Gábor főmérnök úr. Tudatosan vagy tudat alatt, de kiképzett. Mindig olyan feladatokat kaptam, olyan helyzetekben találtam magam, amelyekben két opció volt: vagy megoldom, vagy belebukok. Ezek között rengeteg olyan akadt, amelyek stratégiai fontosságú, tehát mind a szakmai, mind a vezetői képességeimet fejlesztette. Ő alkotta meg azt a kemény, stabil vázát, amelyre lehet építeni. Erre a vázra épített Éri László, aki Keszthelyen volt a felettesem, tőle a nagyon kemény valóságot és annak kezelését lehetett megtanulni, hogy a diplomácia nagyon fontos dolog. Krizsán György hosszú, „C” típusú beszélgetéseken tanította meg, hogy emberekkel dolgozunk, hogy előbb csapat legyen, és hogy „nagyon észnél kell lenni”.

Ha már felmerült, akkor igazából annyi mindenkit megemlíthetnék még az üzemvezetőktől (összes) kezdve szinte minden kollégáig. És igen, rengeteget tanultam a mellérendelt és a beosztott kollégáimtól is, sőt. Néhány kolléga jó barátom is. Hálával és szeretettel gondolok mindegyikükre. Egyébként mindig a legjobbakról tanulhattam a DRV-nél és az iskolákban, Debrecenben is ezt érzem, viszont a legnagyobb tanárom egy barcsi üzemzetőségi dolgozó vízhalózat-szerelő, karbantartó és kőműves szakmunkás: az édesapám.

Aztán jött Debrecen. Gondoltad volna? Érezted? Hittél benne, hogy egyszer majd eljön ez a pillanat?

Abszolút nem. Magamban (reálisan, önkritikát és önfegyelmet gyakorolva) mindig hiszek, pontosan tudom, mit akarok, de elsődlegesen mérnöknek tarom magam. Így bár tudatosan fejlesztettem magam, de a vezérigazgató nem szerepelt a konkrét célok között. Persze ma már látom, hogy így még inkább alkothatok, szolgálhatok és rengeteget fejlődhetek. Mindig az mozdított előre minden téren, ha kimozdultam a komfortzónámból. Amikor megkeresett a fejedvadász, akkor gyanakodva fogadtam, és meg voltam győződve, hogy ez akkora pozíció, hogy biztos megvan az ember, de kellene jelöltek a „futottak még” kategóriába,

így gondoltam, megnézem, mit érek. Aztán egy ötkörös, három hónapig tartó kiválasztási folyamat eredményeként, jobb híján én vagyok itt. Debrecen és térsége hazánk legdinamikusabban fejlődő régiója, felismerték, hogy ehhez az egyik legfontosabb háttér a víziközmű-infrastruktúra, ehhez kellett a megfelelő ember. Ez egy akkora és olyan szép kihívás, amire nem mondhattam nemet.

De jó! Tényleg jó, hogy nem mondtál, nem mondhattál nemet. Melyek voltak a főbb célkitűzések, amikor belevágtál az egészbe? Vannak nagyobb tervek, elképzelések?

A legfontosabb, hogy alkalmassá tegyem a szervezetet a megváltozott körülmények közötti működésre. Egy statikus szervezet nem tudja teljesíteni azokat a kihívásokat, amelyeket az jelent, hogy adott 39 település, és 40.-nek a második legnagyobb város, amely folyamatosan fejlődik, ahova sorban települnek cégek, iparok, nő a lakosság, és a teljes régió ugrásszerűen fejlődik. Ehhez egy olyan szervezet kell, amelynek fő jellemzője az alkalmazkodóképesség és a rugalmasság. Ennek legfontosabb és legégetőbb eleme a műszaki terület átszervezése volt, amely nemrég fejeződött be. De aztán jön a többi.

Fontos cél, hogy emellett a vízmű „élhető” legyen. Azaz a kollégákat jó érzéssel töltsse el, hogy itt dolgoznak, és jó „szájjal” töltsék a mindennapokat. Ezt azonban úgy kell megvalósítani, hogy ez egy szolgálat, a vízmű pedig akkor jó, ha olyan, mint egy félkatonai szervezet. Hiszek ebben az egyensúlyban.

Emellett kiemelten fontosnak gondolom a technikai, az IT-fejlettség magasabb szintre emelését minden szakterületen.

Mindez nem egyszerű, de ahogy a DRV-nél, úgy itt is nagyon sok elkötelezett, magasan képzett, tapasztalt munkatárs vesz körül, akik (egyre jobban megismerve őket) nagyszerű emberek is. Bár még csak másfél év telt el, de büszke vagyok, hogy velük szolgálhatok, és itt is köszönöm rendkívüli erőfeszítésüket és türelmüket. Remélem, még soha nem maradhatok jelen pozícióban.

Természetesen azzal is tisztában vagyok, hogy nekem is tovább kell fejlődni. Vezérigazgató nem attól leszek, hogy kineveztek, hanem azzá kell válnom. Ez egy folyamat. Szoktam mondani, hogy sohasem veszítek. Vagy nyerek, vagy tanulok. Szóval sok tanulnivaló van még, de nehezen adom fel, és a visszajelzések alapján jó az irány és a módszer is.

Aztán eltelt kicsit több mint egy év, és jött a MaVíz elnökségi pozíciója. Miért vágtál bele, miért vállaltad el? Vannak olyan célok, amelyek motiválnak? Vagyis pontosan: milyen célok motiválnak?

Egy általam nagyra értékelt személlyel az ágazatról és a MaVízről is beszélgetve kaptam a felkérést, hogy számítsanak rám az elnökségi munkában. Néhány elvi (önazonossági) kérdést megbeszélve, és letisztázva azt, hogy ez jelen feladataimmal nem összeférhetetlen, elvállaltam. A szakmám a hivatásom és a hobbi is. Nagyon megtisztelő, hogy alkalmasnak gondolnak arra, hogy részt vehetek a szakma előremozdításában olyan tiszteletre méltó kollégákkal, mint az Elnökség jelenlegi tagjai. Tenni szeretnék, és aktívan alakítani, remélve, hogy hozadéka, és nem deficitje leszek a szervezetnek.

Ezt az utolsó mondatot vagy a végét meg sem hallottam, maradjunk ennyiben! Te hogy látod most az ágazat helyzetét? Mit érzel, mi lesz az új elnökség feladata, és milyen célokkal vágnak bele a munkába?

Álláspontom kissé nyersnek és radikálisnak tűnhet. Azt gondolom, hogy az ágazat mélyponton van, de ebből igenis ki lehet lábalni. Ehhez azonban ki kell mozdulni a komfortzónából, félre kell tenni az ellentéteket, és menni. Konkrétan: egységes ágazati stratégia akciótervekre lebontva és azokat igenis végrehajtva. A MaVíz ilyen értelemben egy cég, amelynek szervezeti egységeit, folyamatait ehhez kell igazítani. Szeretném, ha fentiek szellemében lennének végrehajtott egységek, akiknek feladatot, határidőt kell világosan meghatározni, az elnökség pedig kvázi igazgatóságként ezeket értékeli, határozatba foglalja, és aztán egy emberként vinné tovább ahhoz a szervhez, amelyikhez kell. Így lesz a már meglévő és fenntartandó értékközösségből valódi érdekközösség is. De ez egy nézőpont, az elnökség céljairól, terveiről Elnök Úr kompetens nyilatkozni, a függelemsértés távol áll tőlem.

Rendben, köszönöm. Nem is feszegetem tovább ezt a témát, úgy érzem, hogy amit tudnunk kell, megtudtuk. Kedvelt téma ma a digitális vízgazdálkodás, a digitális átalakulás. Hogyan látod ezt a kérdést, hol áll ebben a Debreceni Vízmű? Te hogy állsz ehhez a témához?

Mint feljebb is említettem, ez az egyik legfontosabb témakör, amellyel mindenképp foglalkozni kell. Már csak azért is, mert Debrecen önmagában, ahogy fejlődik, rendkívüli erőfeszítéseket tesz a digitalizáció irányába, amihez értelemszerűen a vízműnek is fel kell nőnie. Debrecenben arról beszélnek például, hogy hogyan lehetne összekapcsolni azt, hogy ha van egy közterületi csőtörés, akkor a forgalomirányítási lámpák kapcsolási rendje miként változzon a dugók minimalizálására. Vízműoldalról azonban még sok a tennivaló. Alapvetően az üzemirányítást szeretném egységesíteni, felfejleszteni, ez az elsődleges, ez az alapja mindennek. Mellette kiemelten fontos a megfelelő műszaki információs rendszer, amely integrált; azaz nemcsak objektum-nyilvánítás, hanem munkairányítási, termelési, energetikai és egyéb alrendszerekből áll; nagyon hiányzik, és nem csupán a Debreceni Vízműnél egy egységes, jól használható, beruházási feladatokat támogató komplex rendszer. És persze fontos az értékesítési, a gazdasági folyamatok IT-támogatása is. Mindezeknél két dolgot tartok fontosnak úgy helyi, mint országos szinten: az egységesítést és a komplexitást. Mindkettő azért elsődleges szempont, mert a valós képhez és a jobb döntésekhez járul hozzá. Komplexitásra példának hoznám, hogy alapvető kellene, hogy legyenek vízellátó rendszerek modellezve, ezek legyenek összekapcsolva a folyamatirányítással; vagy hogy szennyvízoldalon ne csak a hálózat legyen modellezve, hanem a komplex vízgyűjtő is, ahol a hidraulika mellett a hidrológiai elemek is figyelembevételre kerülnek.

Melyek a legfontosabb célok, projektek a következő egy-két évben? Megosztod velem és az olvasókkal azokat, amelyeket lehet?

A szervezetfejlesztést folytatni kell a többi szakterületen is. A mindennapos szolgáltatás biztosítása és feltételeinek megtartása a legfontosabb operatív cél. Mellette pedig az, amiért itt vagyok. Debrecen egy közép-kelet-európai gazdasági régióközpont hivatalosan is. Folyamatosan fejlődik a város és a régió. A vízművet még inkább alkalmassá kell tenni arra, hogy ennek a régióközpontnak egy stabil, üzembiztos és együttműködő alap- és háttér-infrastruktúrája legyen műszakilag, gazdaságilag és szervezetenként egyaránt. Ugyanakkor szeretném azt is, hogy „élhető” munkahely legyen minden egyes jelenlegi és jövőbeli munkatársam számára. Mindezekre a stratégia folyamatosan készül vagy már kész van, a megvalósítás pedig folyamatos.

A beszélgetésünk végére már csak néhány személyes kérdés maradt, de így lesz kerek a sztori, ha még kapunk belőled, a magánemberből is picit. Mit tudhatunk Gorján Ferencről? Hol éltek most a családdal? Siófok–Debrecen?

Az állandó lakcím Siófok. Életvitelszerűen azonban Debrecenben élünk a feleségemmel és a hároméves kislányommal. Debrecenben minden van, zöld és családbarát, de nekem a Balaton, a Dunántúl és Siófok hiányzik, gyakran van honvágyam. Ettől függetlenül nagyon szeretjük, jó itt élni, van egy sajátos varázsa, amely hamar rabul ejti az embert. Jó a városért dolgozni is.

De jól hangzik ez így! Miként menedzseled mindezt? Van szabadidőd? Hogyan tudsz töltődni, mivel kapcsolódsz ki?

A feleségemmel az egyetem óta együtt vagyunk. Hihetetlenül fontos háttér, sosem fogom tudni meghálálni neki azt a sok lemondást, amit miattam vállalt. A menedzselésben segít még a sport, a harci művészetek és a vallás. Így lesz egyensúly, így lehet működni csak. Egyébként az is fontos, hogy nem kell annyit aludni, és akkor hatékonyabb a napkihasználtság. Aki sokat alszik, az keveset él. Erről egyébként a kislányom, Lídia gondoskodik is.

Hm... azt hiszem, ez jó végszó lehet, és biztosan sokan egyet is tudnak veled érteni ebben.

Nagyon köszönöm a beszélgetést, engem megerősített abban, amit gondoltam rólad. És még valami biztos: ez az ágazat csak így tud életben maradni. Ha ilyen körülmények között, ilyen elkötelezett emberek dolgoznak benne. Köszönöm szépen!

Hm... azt hiszem, ez jó végszó lehet, és biztosan sokan egyet is tudnak veled érteni ebben.

Hm... azt hiszem, ez jó végszó lehet, és biztosan sokan egyet is tudnak veled érteni ebben.

Hm... azt hiszem, ez jó végszó lehet, és biztosan sokan egyet is tudnak veled érteni ebben.

Hm... azt hiszem, ez jó végszó lehet, és biztosan sokan egyet is tudnak veled érteni ebben.